

тѣ никижъ подъ краката ни на небесата, и сѣкоги дышжъ амбрози, защото сж цвѣтъ на душата, защото сж участни въ сщството и; цвѣтъта ня, да, сж навъгы искушенія, измитыжъ чрезъ покаяніето грѣхове. Ела, да ела! нито минута са бави! Приготи са отъ сега за великото за тържественото пътуваніе въ което ще та заведе отъ мрака въ свѣтлината, отъ скърбѣнъто въ блаженството, отъ разврата въ безсмъртіето. Днесъ е день свещенъ на Спасителя на мѣръ, день посветенъ отъ часъ на благочестивыжъ ни служенія. Какъто обикновенно са събирамы ношѣ, ще са събержъ и тѣзи ношъ вѣколцина. Каква радостъ, какво тържество за синца ны ако сполучимы да доведемъ въ свещенната ограда една заблудена овца!

Апикидъ, който имаше непорочно сърце, помисли че вижда едно неслезанно мъжество въ духа на ученіето което одушевяваше думыжъ на Олинеа. Този духъ му са виждаше че въ собственото си благополучіе търси благополучіето на ближния, като че са подвизава въ благочестіето за да набере другари за вѣчността. Свещеникъжъ са покърти душевно, омекнж и са побѣди. Темпераментъжъ на душата му нему допушаше въ тѣзи минута за да остане самъ, и, освѣнъ другыжъ причины любопытството го принуждаваше да приеме призованіето; той силно желаяше да види обредыжъ, за които са чувахж думы много и противуположны. Помисли една минута метнж единъ погледъ на дрехыжъ си, привомни си Арбака и осѣти ужасъ; послѣ погледнж на широкото чело на Назарянина, който бѣше цѣлъ вниманіе, безпокоенъ и наблюдаваше душевното му настроеніе за доброто му и за спасеніето му; най подиръ обви са въ тогата за да прикръе жреческата си одежда и рече:

— Води ма, идж подиръ тебе.

Олинеъ, въсхитенъ отъ радостъ, стиснж му рѣката; като стигнжж на брега на рѣката сѣдижжж въ една ладія която сѣкоги са намѣрваше тамъ готова; та имаше платненъ чедъръ, който ги бранише отъ слънчевыжъ лучы и отъ любопытството на хората. Когато преминувахж рѣката пріятна музыка са чу отъ друга една ладія която минуваше покрай тѣхъ окитена съ цвѣтъта и слѣзваше къмъ морето.

Тѣй, рече съ прискърбенъ тонъ Олинеъ, тѣй робыжъ на сладострастрието, безгрижны и спокойны въ заблужденіето си, плаватъ по великия океанъ на бурныжъ и на коработрошеніята, когато ный, мъчеливы и незаблѣжены осгавямы ги надирѣ като бързамы къмъ пристанището.

Апикидъ си издигнж челото, погледнж презъ една дупка на ча-